

NGUYỄN HỒNG NHUNG

Phẩm
Hoa
Đêm Ngày
Thơ Hương
Nhủ

NXB THANH NIÊN



Phục sinh tháng Ba

Cần một bàn tay kinh khủng,
anh,
sẽ tháo gỡ từ vai em những dải lụa làm duyên,
da em mịn hơn lụa, anh chẳng cần tháo gỡ,
anh đặt môi đi,
bờ vai em đang đợi,
phục sinh.

Em nhắm mắt chờ.
Sao cần một bàn tay kinh khủng,
để em đưa lên môi hôn
tin cậy khiêm nhường,
sao anh lại nâng niu đến thế?

Câu chữ chẳng đau đâu,
anh cắn nát chúng đi anh!
Cho em được hưởng anh,
một chút,
một chút thôi...

Không có bàn tay anh,
xoà vai lụa.

Em hôn tên anh trên trang giấy.
Lạnh vai.

(Budapest, 22.03.2008)

Tâm trạng kẻ yêu

Có bình thường không - Tâm trạng kẻ đang yêu?
Có tâm thần không - linh hồn kẻ thương nhớ?

Câu hỏi này trao ai, khi trí khôn, ta trả người,
thượng đế?

Orgona Xuân ngập ngừng, bút từng cánh tím:

Yêu - Không yêu - Yêu từ trái tim - Yêu chân thành - Yêu dứt.

Hồng đỏ Hè rạo rực bó cánh mềm:

Yêu - Không yêu - Yêu từ trái tim - Yêu chân thành - Yêu dứt.

Cúc Thu vàng tình nguyện ngắt cánh chờ:

Yêu - Không yêu - Yêu từ trái tim - Yêu chân thành - Yêu dứt.

Hoa tuyết Đông, lất phất lạnh, rơi thềm:

Yêu - Không yêu - Yêu từ trái tim - Yêu chân thành - Yêu dứt.

Kẻ ngác ngo **yêu** lủi thủi giữa phấp phỏng mộng mơ!

Ta trộn nhớ thương của tim, đập vùi nét bút:

tại sao cứ đau nhói thế này, một mảng nhớ nhung?

Ta muốn chiếm đoạt gì - từ kẻ khác?

một hiện hữu không gian, thời gian,

hay chỉ một tín hiệu đập con tim?

Ta tham lam gì từ ai - thực thể nào xa lạ,

trói buộc nhau mấy giờ khắc, vấn vương?

Tất cả như viễn vông, như khắc nghiệt,
như mệnh danh hư vô say đắm?
Hy vọng mang tên: nổi tự sát dâng mình?

Ta gọi thiếu vắng này vào con thăm sát: tàn sát
bản thân, tàn sát xúc cảm ai, tàn sát nổi biện bao...
Biến bụi tro thành bài thơ buồn bã, hay khúc hát tru tu
gọi mắt ướt long lanh...

Để quên nhanh một tâm tình vơ vẩn,
để cứu mình khỏi lũ tuyệt vọng cuốn trôi,
để khắc khoải Anh, biến thành hiện thực sống
bướng bình Em!

Để ta thoát cũi sổ lồng, những con diên bất chợt,
những hạnh phúc hụt hơi.

Ước mơ thành kẻ bình thường - kẻ chưa yêu, nhẹ nhõm
Ước mơ hết chứng tâm thần - dứt khoảnh khắc chót yêu.

Bấy lang thang, tâm trạng kẻ đang yêu,
vẫy vùng,
đợi một hôm,
thoát nạn.

(Budapest, 30.06.2008)

Thanh thản

Một buổi, bỗng thấy mình thanh thản.
Gió lặng, chiều,
mát rượi không gian,
sau cơn mưa, cây, lá, đất trầm ngâm...

Lòng lặng lẽ, không gợn nhớ,
không một nỗi niềm mong,
trong tim không một lời thú thị,
không ảo giác, không ám ảnh bóng hình.

Giây phút thanh thản này,
Anh ở đâu trong em?

Người đã cất *Nhau* đi,
Vào túi đựng ngày *Hôm Qua*:
Trong chứa chất những lo lắng, khắc khoải, mong đợi,
bồn chồn,
những giây phút chong chong không thể ngủ,
những chấp chờn giả thuyết ảo hình,
những nỗi khát, thiêu đốt tâm can vọng tưởng.

Đêm đêm ngọn lửa lòng nhảy múa
một ngọn lửa,
chưa kịp cháy sáng ai,
đã đủ độ, thiêu thế gian thành tro bụi..

Nắm tro tàn còn lại, một hôm thức tỉnh
rằng: tất cả chỉ là ảo giác đời bày ra
để khát khao một cơn mơ được khát,
khi khô những mộng mơ, đất khát những đêm mưa.

Phút bên cạnh ta đây,
giây phút chợt làm ta thức tỉnh
một chiều mưa mát dịu tận tâm can,
cây, lá, đất, trầm ngâm suy tưởng...

Nếu anh thực sự có thật, trong em
giây phút này đây, em và anh là một,
không thể khác.

Em sẽ không bao giờ đi tìm anh nữa,
không bao giờ khắc khoải nỗi âu lo,
không bao giờ buồn vui cô đơn, thần thờ như
con đò chưa cập bến
không bao giờ đặt câu hỏi tại sao, bao giờ, giá như...
để nỗi buồn
giống lá xoay nghiêng, rơi dịu dàng vào khoảng trống
bơ vơ.

Nếu trong em,
Anh là có thật...

(Budapest, 15.07.2008)



Mặt nước hồ thu

Không, lòng ưu phiền không chối từ cảm giác,
cảm giác dừng lại khẳng khẳng, giữa giấc ngủ mơ màng
trí óc muốn đặt tên, muốn nhận danh
trong quấy tìm vô thức,
trái tim lung sục hết cơn đau, xóa ảo ảnh, như
phũ phàng lạnh ngắt mưa đêm...

Chữ âm thầm thu vén, gọi điên đại bao miền ẩn ức,
lẫn lộn ta, mình, bối rối, nhớ nhung.
Những hình hài, mơ hết mộng lung,
dư vị đắng xói mòn đầu lưỡi
giữa mơ hồ phác thảo, lỡ bức họa về nhau.

Ta lặng nghe mình, ảo giác tràn nhức nhối,
đánh mất nhau vài khắc mặc nhiên,
như kẻ lữ hành ốm, mê man giường bệnh,
không ăn không dậy, không sống, chỉ im lìm, bất động...
Ước vọng cuối đường gọi tên, không dồn sức,
không gắng khổ đau, nuối tiếc...
Đến tròn vẹn cảm giác: ta, mình...

Một cái gì đã rơi, xoay tròn phai nắng úa,
một cái gì đã bay, bụi lẩn không gian,
một cái gì đã xa, dư vọng cuối cùng chuông nhà thờ đổ.
Một cái gì rón rén trở lại, bình yên,
từ mặt nước hồ thu, không gợn sóng,
hôm nay.

Con khát anh, dùng nghẹn, giữa nhựa cây ứa trào vết cắt
Con khát anh cô độc, giọt cuối cùng sa mạc hoang vu -
hay chỉ giọt sương rơi?
Con khát chiều nay ta uống dịu bằng nước mắt
chôn cánh hồng lần cuối,
hầm sâu lâu đài mộng mơ, vua chúa cũng từng yêu.

Con khát điên,
ai là kẻ ôm hết niềm vui trần gian, nỗi buồn tồn tại -
khắc khoải rờ dại - nỗi trốn chạy tức giận của linh hồn?
Ai là kẻ biến thành bệ đá cho ta gieo cao búa,
biến thành chim bồ câu, ta thả ăn trong lòng bàn tay,
biến thành cây chăm bẵm,
biến thành lời, thủ thi bên lòng?

Bởi lẽ,
cô đơn mặt đất
chỉ biến em, bóng chiều lụi thui,
chỉ biến ai, nét bút lặng thinh.

Những cô đơn mặt đất
ước dạy nhau trọn vẹn kiếp cô đơn.

Để hết một cảm giác em, nhớ về anh lạnh ngắt
thấp đóm lửa sưởi tim, đông đến,
những cô đơn mặt đất,
giao nhau.

(Budapest, 29.08.2008)

Lời của chữ

(Khi đất trời thấp lửa thay mùa)

Chiều ra phố,

Thấy rặng phong dấu một điều bí ẩn,
đám lá xanh lè lưỡi nghịch, liếm vai,
chùm lá đỏ chạm tóc mềm,
loay hoay cưỡng gầy.

Bụi quả dại dấu một điều bí ẩn
Nhành đỏ đung đưa, chi chít mắt mơ màng

Chiều thu vàng dấu một điều bí ẩn,
nắng tan mật ngọt, rải nỗi nhớ con đường...

Ta dừng lại giữa khoảng trời xanh lồng lộng, hoa cúc
chải tóc vàng trong thắm cỏ bát ngát, nắng dịu dàng
nhảy nhót, hôn lên má, lên môi, lên mắt, gió thò tay
tinh nghịch xoa rối tóc, vuốt ve, khiến ta ngỡ ngàng,
lòng băng khuâng tự hỏi:

Cái gì vậy?

Dấu đâu đây một thông điệp vô hình

Giúp bước chân, bỗng nhiên thoãn thoắt
giúp miệng cười tha thiết, đáng hiền.

Để một chàng trai, chợt dừng chân ngạc nhiên
khi em băng qua phố,
Hai chàng trai im bất chuyện trò, ngo ngẩn nhìn em
đến từ hành tinh lạ,
để nhiều đàn ông bỗng nhiên tươi tỉnh
một thân già hao mòn, gà gật ngủ trên ghế
choàng tỉnh dậy, dụi mắt xa xa...

Cái gì vậy?
Lòng ta tự hỏi:

Dấu đâu đây một thông điệp vô hình

Để tiếng chuông tàu điện vui lanh canh, một người,
hai người, ba người, nhiều người xinh đẹp thế?

Mát thơm mùi huệ, bay từ tóc cô hàng hoa áo đỏ,
sang chàng áo trắng đang vuốt tóc cười duyên.

Để trang sách đọc dở, chữ nhảy loi chơi, rối bời mắt ta,
trang không chịu lật...

Để vui vui, ngắm rừng cây bên đường lao vun vút,
bỏ lại sau lưng tiếng cười, lũ học trò trêu chọc
giữa lòng đường...

Để bất ngờ bình yên ùa vào lòng, như chiều xưa,
vui sướng nhớ...

Dấu đâu đây một thông điệp vô hình

Ôi!
Trái tim bỗng sững một giây,
sực tỉnh,

Hai mươi tư chữ cái, đọc chiều nay, tay ai
tinh nghịch?
hóm hình?
dịu dàng?
hay âu yếm?
hay chỉ một thanh thân nhẹ nhàng,

xếp câu chữ lên không gian xa nhớ:

Anh - Yêu - Em.

(Budapest, 02.9.2008)

Mặt trời mùa đông

Bầu trời màu ghi lạnh đậm dửng dưng,
vài mầu quạ đen ghê rợn,
rình bóng em in trên tuyết trắng

Anh
mặt trời của em,
tia nắng của em,

lẽ nào đang buồn khuất sau một dãy núi?
khuất sau một rừng cây bơ vơ,
khuất sau bao vô hình sương khói
khi em rong chơi, đến hẹn không về?

Anh
mặt trời của em,
tia nắng của em,

những chặng đường tung tăng, em sưởi ấm từ anh,

anh lặng lẽ, êm đềm như nắng soi hồ nước,
thấp sáng đèn đêm bằng suy ngẫm lửa ngày
em lang bang trong ánh dương
mỗi ngày anh tỏa,
vô tư,
ngốc ngếch,
dại khờ.

Em lẩn trốn đến những miền hoang dã,
những đầm lầy in dấu mưa phùn,
những hang động doi bay điệu phù thủy,
những chốn thiên thần không chứa
mặt trời.

Em bay lên không trung hát ca cùng quý gia,
tung chiếc gương thần soi tủa những trò chơi,
để giành nhau, gương vỡ thành trăm mảnh,
rơi xuống trần, xóa dấu
mặt trời.

Để chia sẻ với nhân gian chút hình hài cát bụi,
những con đường đói khát, thử đi qua
nếm nước biển khôn trùng, mặn như vị nước mắt,
để trở lại mình đêm đêm, tan, hòa bóng
mặt trời.

Anh,
là tia nắng,
là mặt trời của em.

(Budapest, 07.01.2009)

Tình yêu của mặt trời

Anh thích:

là mặt trời tỏa bóng,
soi từng bước chân em cô độc,
là tia nắng hôn khô mắt ướt,
má ửng hồng,
những lúc em vui ?

Anh thích:

là hạnh phúc lâng lâng, mang bình yên rộng lượng,
tỏa hơi ấm thiên thần,
mỗi ngày em, vợ vẫn giấc bồ câu?

Anh thích:

là ánh sáng,
soi tung tăng em bước khắp thế gian?

Đúng - không - anh?

Chẳng thể là đàn bà
trong vòng tay.
Chẳng thể là dịu ngọt,
hóp từng giọt, từng giọt

anh,
anh...

Thôi,
trả trí tưởng tượng cho những giấc mơ xanh
những linh hồn chữ
những niềm yêu con gái ngốc ngậy.

vẫn nhớ thương,
nhưng,
không đến gần anh nữa,
vẫy khăn tay,
gửi nụ hôn yêu,
vào gió.

Những - Dấu - Yêu !

(Budapest, 16.01.2009)

Nước nở

Em đi qua một đêm tim nức nở,

không dấu được tình yêu, nỗi tuyệt vọng,
vị nhớ thương anh đắng trên đầu lưỡi,
lúc đọc thơ Tình, anh viết cho ai.

Em đi qua một đêm không ngủ,
sương khuya âm thầm len lỏi,
chui vào phím bấm tay buồn,
đôi mắt chong chong,
nỗi lòng nặng trĩu,
lúc đọc thơ Tình, anh viết cho ai.

Nỗi đau chia ba anh nhì,
dù ai người hò hững quay lưng,
tuyệt vọng em, nhân ba lần anh nhì,
vời tuyệt vọng thơ anh, san sẻ bước chia ly,

Mình thấu hiểu những cơn, tim nức nở,
trái lòng anh, vào câu chữ quặn đau,
em nhức nhối, cơn mê anh không ra khỏi,
Văn chương nào giam giữ một đời thương?

Có phải người này là cây thập tự của người kia,
hay chỉ cây thánh giá đời mình
ta dựng đêm nay,
lúc cảm thơ anh, cô đọc, vật vờ...?

Ban mai hồng mong niềm an ủi,
nức nở em, mơ gánh nặng nỗi đau anh,
câm lặng đêm tàn, còn nguyên niềm tuyệt vọng
Em vẫn chỉ là em, sao thay thế được, hỡi anh?

(01.12.2008)

Yêu

Em đã yêu anh khi em dịch sách,

yêu những nỗi đau xa cách,
những mong ước mệt nhoài,
những đêm dài tìm kiếm
những thổ lộ hùng đông
khi dùng chấm, phẩy, hỏi, ngã, ba chấm, đóng ngoặc...
ngăn cách Em - Anh

Em đã yêu anh khi em dịch sách,

gặp
những tâm hồn ao ước, những giấc mơ bụi ngùi
những con người éo le,
rời đời thường, bước vào trang sách

Khi chuyển giọng Yêu từ ngôn ngữ này,
sang tiếng Yêu của một ngôn ngữ khác!

Em đã yêu anh khi em dịch sách
yêu vẻ đẹp trí tuệ Anh dấu trong chữ nghĩa,
yêu khát vọng hiến dâng Mình cho đời sống,
Anh mong.

Em trái lòng lên từng trang sách dịch,
nắn nót chọn câu, từ, dấu,
sao bày tỏ hết tấm lòng yêu,
yêu những xót xa đời cao thượng
yêu những mảnh tình người
vùi dập, đốn đau.

Anh,
đã dạy em,
biết yêu,
khi đêm đêm,
em,
chong đèn,
dịch sách.

(Budapest, 19.12.2008)

Nỗi nhớ

Nỗi nhớ mang tên: **Anh**
hao gầy từng phút sống
mòn tê từng cảm giác
ngơ ngác suốt tâm can.

Nỗi nhớ mang tên: Anh
gọi Xuân không êm ả
gọi Hè nắng nhớ thương
gọi vàng Thu xác lá
gọi buốt giá Đông buồn.

Anh biến thành trực giác
sao cứ mãi nhắc nhau?
không thể, anh không thể
vắng nỗi nhớ tên: **Em!**

(Budapest, 23.08.2009)

Thu Fontainebleau

Một năm **Thu** trở lại
gót buồn gọi lá bay
con đường quên ánh mắt
âu yếm nửa bờ vai...

Một năm xanh ký ức
tình mơ hay đời mơ?
mặt hồ, sương vơ vắt
phút hàn huyên lụi chờ...

Lâu đài soi hằm mộ
đội vĩnh cửu linh hồn
gọi niềm thương vô tận
xao xác chiều vắng vương...

Gởi trái tim vào mộ
gọi trong trẻo **Thu** về
bóng trần dù xa lắc,
vẫn trọn vẹn niềm mơ...

Fontainebleau.

(Budapest, 17.08.2009)

Nhớ Tigôn

Một bữa,
Ta chạm ngón tay mềm **Nhau**,
khi nhật hộ **Mình**, cảnh hoa tim võ

Một bữa,
Ta để lại **Mình**,
đêm - ngày - nổi - vơ - vẫn
những mộng mơ.

Long lanh tím, từ ngọn cọ em, Tigôn vượn cành ướt,
Sáng xuân xanh, biêng biếc bầu trời,
khiến,
tình anh xao động,
giọt mực nào rỏ xuống giấy thương,

thăm thẳm đêm, anh chấp bay,
nỗi lòng mình say đắm,
để một chiều,
òà khóc, khúc dương cầm.

Người nhạc sĩ biển **Mình**, **Ta** thành gió thoảng,
để tan tác bay đi những cánh võ Tigôn.



Để tan tác bay đi, vụn vặt sự đời:
những người thân,
rách việc,
những tình nhân,
vô duyên,
góp giông bão cho **Mình**, **Ta** nhấm nháp...

Ôi! Tigôn, những cánh hoa Tigôn,
cứ lặng im như những con tim võ...

Để **Ta**, **Mình**,
buốt,
giá,
những
Thăng hoa!

(Budapest, 18.03.2009)



Ngày Xuân đầu tiên

Cánh đồng hoang, vắng biển lúa mỳ reo, gợn sóng,
vắng hàng dương xa vắng tiếng nhạc đồng quê
chưa ngập ngụa hương thơm, bát ngát rừng hoa dại
chưa muốt mắt thảm cỏ xanh, chim hót véo von.

Chỉ lũ quạ đen phơi mình trong nắng ấm,
mồ nhọc nhằn những mẩu vỏ cây rơi,
xơ xác cành khô, cây chưa hoàn hồn lá,
lũng lờ bay, mây xám lạnh ngang trời.

Chỉ đôi chân lững thững dạo ven rừng,
ném sỏi vụn xuống dòng suối trong, hò hững.
Nhật hạnh kỷ niệm về anh,
giữa lòng mình bình yên, xa thắm.

Theo gió bay đi, chuông nhà thờ gióng giả,
thả yêu thương,
êm ả nhớ,
đội Xuân.

(Budapest, 11.03.2009)

Đàn bà

Em chỉ trở thành đàn bà,
từ lúc yêu anh.

Ném thềm lặng, những tâm tình đàn trái,
mặt trời trả nỗi chia tay,
hạt tia sáng hoàng hôn,
buồn khe núi...

Em chỉ trở thành đàn bà, từ
biết khát yêu anh, như khát niềm vui.

Chỉ anh, và chỉ anh thôi,
biến em thành ngậm ngùi,
niềm vui yêu, sao buồn nhiều thế?

xa cách?
cô đơn?

làm gì đây? đành,
âu yếm gọi nhau
câu chữ.

Nỗi lòng mưa,
nhấn phím đồ
rào rạt
mưa...

(Budapest, 28.04.2009)

Thức tỉnh

Đêm dài thức tỉnh sau tiếng gà rộ rã,
khóm cau mơ màng sực tỉnh, khi hương trắng tỏa,
thơm mềm,
em thức tỉnh,
sau thăm hỏi ban mai anh, dịu dàng mình, âm hưởng...
"Em buồn, anh có vui đâu, bao giờ?"

Ta ném vào không trung,
nỗi mê man đóng băng trong đêm lạnh,
ném san sẻ đời người, hoà nắng ấm trái lòng đường,
ném si mê tình ai,
vào bụi hoa đầu tiên em thoáng nhìn góc ngõ nhỏ,
ném tiếng thở dài đêm, xuống gốc bàng tròn lá, anh ơi!

Em đi chơi đây!

(Hà Nội, 01.12.2008)

Cô đơn

Không có cô đơn không có thơ,
nghe anh bảo,
em ngồi chờ cô đơn đến

cô đơn đến cửa sau hay cửa trước?
lúc nào anh,
mình thức hay mình mơ?

Không có cô đơn không có thơ
em mừng tượng một ngày nhịn đói,

một ngày giả dụ
anh mãi chơi,
bay theo con diều trên gió,
động dưới đất một mình, em hoang mang?

Thế là cô đơn hả anh?
đi về một mình, suy tư lủi thủi?

nhưng em nhớ
lúc sinh ra
chỉ có mẹ và em?

hay anh là... cô đơn?

(Balatonfüred, 28.09.2009)



Cất

Cất anh vào tia nắng ban mai,
vào cành táo đỏ đung đưa.
Cất anh vào làn gió sớm.
Cất anh vào môn man vạt cỏ dẫm sương...

Cất anh vào trái tim tháng Bảy
cháy bỏng đam mê, hè xả lửa nhớ nhung.
Cất anh vào trang sách
đêm long lạnh chữ ướt mắt sao.

Em cất anh vào bất cứ đâu - trên vũ trụ này,
Anh vẫn biết tìm về - tình ai muôn thuở.
Bởi anh biết điều khác lạ của em:
chỉ có thể là anh - một người Khác.

(Balatonfüred, 24.07.2009)



Vô đề

Đừng động vào nỗi buồn em,
vực thẳm.
anh hãy mừng,
em tỉnh dậy nguyên lành.

Đừng chúc mừng em
cô đơn đi mất,
nắng phai cành nhọt nhạt lúc chia tay

Đừng kinh ngạc
em xếp chữ lang bang trên giấy
tiếng thở dài của đêm
chỉ dành những vì sao.

Đừng đoán buồn vui em bất chợt
mưa rào tạnh nhanh, đủ mát cho ai?

đừng mong gặp một tâm hồn tri kỷ
giấc mộng ban ngày, phút chớp mắt đầy anh...

(Balatonfüred, 28.07.2009)

Niềm vui

Em đang có niềm vui:
tán tỉnh anh,
bao vây anh,
mơ nhất anh vào ngực tối,
ngực tối yêu, thò phụng, giải bày...

Em đang có niềm vui,
túm được anh,
trong trò chơi bịp mắt bắt dê,
trò chơi trốn tìm,
trò chơi chồng - vợ

Em đang có niềm vui,
ném quả còn trong chợ phiên ngày Tết,
niềm vui qua cầu,
cởi áo, gió bay....

Đừng sợ mà anh,
môtip này, trong văn chương
quen thuộc lắm.

Đừng lo mà anh,
không thích roi vực thẳm

ta gõ phím,
lật trang
thiền...

(Budapest, 04.05.2009)

Bí ẩn

Ta biết điều bí ẩn...

hãy để đôi chân thoăn thoắt,
đường nông tơ vàng,
rải mật ngọt
suốt những vần thơ,

hãy để giọng cười vui lạnh lạnh
bay bay
trên phố nhỏ,
lắc...
rắc hoa tím rơi,

Ta biết điều bí ẩn...

hãy để mái đầu nghiêng,
trang sách,
suy tưởng vòm trời sao,
tìm
vàng ngọc
tâm hồn.

hãy để ngón tay mềm,
rờ sát những đường vân giấy trắng
tìm độ thấm vui buồn
trái,
cô đọng suy tư.

Cánh hoa mong manh, bàn tay e ấp,
những bình minh thức giấc
ngán ngủ
nỗi
hóa thân...

Bí ẩn của tình yêu,
không mạnh hơn cái chết,
nhưng nỗi hòa đồng,
xé nát khuôn mặt riêng.

Bí ẩn của tình yêu,
không dài hơn mong nhớ
nhưng nỗi hòa đồng
chôn cất hiện hữu nhau.

Ta biết điều bí ẩn...

hoàng hôn về,
oi em, hãy hát!
khúc vui vui...

Anh!

Budapest, 15.05.2009)

Xưa

Ngày của ta,
đôi khi chỉ là một bài ca, vang lên từ quá khứ.
Quá khứ mướt xanh, êm ả trong làn
và mộng tình yêu như mây, như lá
vẫy vẫy gọi ta vào,
thơ đại những giấc mơ.

Ngày của ta,
đôi khi chỉ là phút nhớ,
suy ngẫm hàng giờ, bên hồ nhỏ, thuở tóc xanh
Ta là ai? sinh ra làm gì? chẳng nhẽ, chỉ có thể, đời này?

Chưa bao giờ ta có đủ thời gian,
trả lời những suy tư từ quá khứ,
chưa bao giờ ta có đủ thời gian,
uống cạn một ngày thiếu hương vị
ngày xưa...

(Budapest, 19.05.2009)

Buồn

Ôm mặt,

một thoáng em buông lời tay bấm phím,
thoáng thốn thức, sách úp mặt trên bàn,
chuyện tình yêu,
sao nước nào, lúc nào, dân tộc nào, lứa đôi nào
cũng giống hết nhau?

Ôm mặt,

trang tiếp em không muốn dịch,
đoạn tiếp em không muốn chuyển lời,
chuyện tình yêu,
sao cứ đến đoạn hay nhất là ra đi, chia tay, mất mát?

Buông sách,
lang thang trong công viên đêm sương,
lang thang dưới trời sao dày đặc,
lang thang dưới cánh hoa tàn rơi một nửa,
lang thang trong mùi hương đầu hè, ngây ngất, nồng say,

Buồn.

Anh vĩnh viễn là lời yêu trong câu,
là ngọt ngào trong chữ,
là âu yếm mang tên quá khứ, tương lai
mình em - là hiện tại.

Buồn.

(Budapest, 20.05.2009)



Tình anh

Tình anh là nỗi chờ mong nghiệt ngã,
muốn hạ gục em lần cuối
tia nắng tỏa sau cùng...

Những sợi thương hư vô,
từ bảy sắc cầu vồng chân trời vờ vẩn,
nổi sùng kính Tình yêu dội lên từ nấm mồ nàng Juliet
bơ vơ vũ điệu tử thần,
nàng Tiên cá hiến dâng...

Tình anh là nỗi chờ mong nghiệt ngã,
bởi tim anh vút hết những giấc mơ
bởi ngày anh là những phút giây tâm thường,
niềm vui vắng mặt,
bởi anh biến thành tượng đá,
nổi vô vọng yêu người...

Đàn bà yêu - vì mang trong lòng biết bao nhiêu tuyệt vọng,
yêu những gã đàn ông chất thêm
vài nỗi tuyệt vọng nữa cho mình,
yêu những gã đàn ông chưa bao giờ thôi ngạo nghễ,
yêu những gã đàn ông không biết gọi từ "Em"
yêu những gã đàn ông tự đầy đoạ,
giọt mực cô đơn lăn cạn thồn thức mình.

Đàn bà yêu - lúc nghe tiếng đàn ông im lặng khóc
thấy đàn ông buồn - trốn lảng vào lặng câm.

Anh như biển một mình,
mặc cô đơn gọi sóng,
không biết sao anh:
Em là mưa
trên mặt biển
lặng lẽ rơi?

(Budapest, 20.06.2009)

Có thể nào

Có thể nào xa anh
quá nửa đời tìm kiếm?
Có thể nào vứt bỏ một niềm thương
gặp vẹn tròn trong bóng đêm đơn chiếc?

Có thể nào ta chỉ gặp lại ta
sau nhật nhòa bày tỏ?
lá cứ vương một mình sân ga vắng
em cứ thương hoài những khúc vãn vợ mình...

Có thể nào anh cảm lặng
như núi đôi trập trùng chiều nay, sau làn cửa kính,
xe lắc lư, đưa hiu quạnh tỏa nắng nửa phần đời,
xe lắc lư xót thân ai vò võ,
chỉ như một chuyến xe đi, chẳng mong mãi gặp đường về...

Có lẽ nào thơ mình tặng nhau luôn buồn bã,
sóng trầm ngâm xô vỡ cánh buồm rong,
cánh buồm rong không bến bờ đoàn tụ,
ngậm ngùi tảo rêu xanh bèo bọt,
dào dạt xô bờ, những bến đỗ lưu vong....

Có lẽ nào em và anh
là quá khứ, hiện tại chưa bao giờ gặp gỡ,
của điệu hát nhớ thương trong giấc mộng
mang tên gọi quê nhà?

(Budapest, 30.06.2009)

Tách

Em tách em xa anh,
như kẻ trong giấc mộng luôn đi về hướng sáng,
luôn đi về cánh đồng hoa ngào ngạt,
cây trĩu quả thơm lành...

Em tách em xa anh
như con người chỉ nhìn thấy mặt trời từ mặt đất,
nắng đủ làm nâu da muốt,
làm sợi tóc muốt,
làm nhớ thương rơi từng khắc vào tim,
nỗi nhớ thương sợ mặt trời đi mất.

Em tách em xa anh
để ta đừng hấp hối nỗi thương nhau
thương nhau sao cứ mãi nghèo hèn
cứ mãi vu vơ bến bờ tuyệt vọng,
không bao giờ trở lại bờ đê xưa thả cánh diều yêu gió
không bao giờ kiêu hãnh nổi như sách lật từng trang...

Người ơi! Thế gian này chưa dành cho em và anh
mình chỉ là những dấu phẩy trong
câu văn chiến tranh chưa dứt đoạn
thơ tình cho nhau rỉ máu
niềm vui sống lẫn lý tưởng xưa xé vụn thành đêm,
mảnh đời ngày chưa chất.

Em tách em xa anh
để nỗi buồn anh đỡ khổ
để giọt nắng hiếm hoi nào còn vương tóc trắng,
giữ cho anh chút mật ngọt yêu người.

(Budapest, 15.07.2009)

THƠ VÀI KHẮC

1. Ba giờ đêm...

Ba giờ đêm
không ngủ được, dậy dịch thơ Petri György
không vì ham làm việc, vì yêu thích văn chương
vì muốn thành người dịch thơ nổi tiếng...
đơn giản
không ngủ được
vào lúc ba giờ đêm.

Cười rúc rích thấy Petri György cũng
mệt mỏi sống,
mệt mỏi yêu,
mệt mỏi uống,
cũng tự hỏi: *"Minh thích cái cóc gì?"*

Bâng quơ nhìn ra trời đêm, một ngôi sao đang lấp lánh
như muốn ưu phiền,
nhưng không nổi, sao ơi!

Vứt Petri sang một bên, dạo quanh thế giới
màn hình lúc nhàn nhờ cười,
lúc đây những câu hỏi: vì sao?

vì sao ba giờ đêm thức dậy
ở một xứ sở không hiểu tại sao ta rơi vào
ở những mớ bông bong trong con tim hấp hối,
vì sao, vì sao con người lại yêu nhau?

Rồi, tạm đủ nỗi thương thân,
quay lại chàng postmodern cùng ta than thở:
*"Khi không làm thơ: không là tôi
đúng hơn, rơi rụng như móng tay và tóc,
một cái gì lớn lên tiếp tục,
nhưng KHÔNG CÓ AI"* - Petri

Ba giờ đêm tỉnh dậy,
ba giờ đêm...

2. Năm giờ sáng...

Năm giờ sáng
lũ bạn ùa vào màn hình đòi chat
bốn năm cửa ô mở cổng cùng một giây.

Kiến trúc sư gửi nụ hồng xơ xác
nỗi niềm vui ngỡ ngác: *O! Nhưng?*

Phó giáo sư + kiêm chủ nhiệm khoa đại học
kiếm người mẫu xoắn hình: *mày đây à?*
đọc bài phê bình của mày tao sướng!
Hí, hí, hí, hi...

Nàng nhà xuất bản: *chị ơi, sao bản thảo
không có phần mục lục?*

Em U. đang ở Sài Gòn: *bà chị này
em có một anh,
nhưng chỉ để trái tim em âm ỉm
làm thế nào bây giờ, em ước điên cơ?*

Năm giờ sáng
tách - tách - tách ban mai sương rơi bàn phím,
hihihi - hehehe...
điệu cười máy tính
ngỡ một đêm hoan hi
lúc năm giờ...

3. Một giờ chiều...

Một giờ chiều
lảo đảo ra đường, vuốt lại tóc tai, dụi mắt
mây trắng bay vẩn vơ trên đầu
tháng chín mùa thu xanh ngắt.

Tại sao cái gì mình thích đều rõ xa?
tại sao các chàng già đáng yêu đều có
một nụ vợ ảm ương bên cạnh?
tại sao anh dám gặp em,
khi chẳng sống một mình?

Chen bỏ hơi tai lên một chuyến tàu đông,
thêm vài bến metro, tìm thấy mình trong hiệu sách

chàng cười long lanh biếc xanh đôi mắt
như mực Cửu long, ngày xưa tao hay chấm, thuở học trò.

- Thế à, mày kể chuyện nước mày cho tao nghe đi,
- Không, tao muốn hỏi mày *pojaca* là cái gì hả?
Chàng nhăn nải giải thích lòng vòng cho cái đầu gật gật
- Tao hiểu rồi, thế mới gọi là đám đông
đám đông mông muội, thế kỷ con người lộn ngược
- Mày dịch cuốn đấy à? Chẳng dễ đâu

- Kệ chứ, tao biết làm gì hơn
yêu dễ hơn chẳng?
buồn dễ hơn chẳng?
tao phải sống...

Không chỉ lúc một giờ chiều...

4. Sáu giờ tối...

Lang thang, thả từng bước dưới chân cầu
mắt rời theo lũ hải âu vờn gió

*"Dòng sông xanh cuộn cuộn sóng
trôi về đâu..."*

lòng lảm bảm dạo khúc xanh Đanuýp

"Sóng lớp lớp, sóng lớp lớp, sóng trôi về đâu..."

trôi về đâu sóng ơi
cho ta trôi theo với
ra biển đi em
ta chán đất liền rồi.

ta chán những ngày tha phương,
chán tận tụy những khắc giờ mong nhớ
mong nhớ vu vơ khát vọng tận cùng

có tận cùng được không người hỡi
bến đỗ sương xa
hắt một kiếp lòng.

5. Chín giờ tối

Lại một đêm thong thả đến,
lại một đêm.

Giá mà là con cú lang thang
giương mắt gật gù trong tối đen hoang vắng
ngẫm nghĩ sự đời
rời vù cánh, bay đi

Giá mà là chiếc lá mảnh mai
đậu bên thềm nhà
đợi tình nhân mở cửa bịn rịn chia tay
mày ùa vào lòng người
nức nở...

Không, không thể,
lại một đêm

hy vọng thấp
trang sách chờ
bàn phím mãi mê tanh tách

hương cafe đậm hơn khói thuốc
đằng nào mình chả đầu độc nhau?

hihihihi...

(Budapest, 11.09.2009)



Cảm tác

Hết mê man như bi tình Romeo - Juliet
hết mơ màng tan bọt biển bình minh

Nhiều năm trôi vẫn thấy mình khao khát
hoa hồng xanh thiếu máu đỏ thay màu
rặng dương buồn, bên tai âm u hát
lún gót chân gom góp đất quan tài.

Chờ em nguyên sắc thời gian tàn úa
cõi cô liêu, tĩnh độ, buồn tênh
phải đâu, linh hồn thôi vồn vã?
em chưa thôi ngu dại, như
lúc quen anh?

Giữ y nguyên niềm mơ thiếu nữ
nhấn chìm anh vào biển nước mắt em.

(Budapest, 16.10.2009)

Sáng thu

Đỏ ối, xanh non, vàng suộm - lặng thinh
ngai ngái ban mai
bằng khuâng hồng một đóa
đẫm sương cỏ
muội phiền, trắng thao thức,
bình minh xanh nhợt
thu về.

mê man trong ban mai
tĩnh lặng
lướt
niềm thương
day dứt
oi! Người!

(Budapest, 09.10.2009)

Lang thang đêm

Cảm giác mật ngọt này em đã biết
một mình
không cô đơn

Anh chấp cánh thiên thần
bay từ trái tim vút lên tận óc,

lặng lẽ
ngọt ngào mật ngọt

một mình
không cô đơn.

Đi từ rặng cây choàng bóng tối
đọc ánh trăng vương bụi quả mộng mơ

không ngửa ngang, không nghĩ suy gì

chẳng vấn vương
bước chân đêm lặng lặng.. .

Cảm giác mật ngọt này em đã nếm
một mình
không cô đơn

Lặng im - anh thấp thoáng muôn hình hài cây lá
rạp bước chân xưa cỏ ướt âm thầm.

Nhớ như thể chưa bao giờ gặp gỡ
chưa hề yêu

chưa mộng tưởng,
thuở ao ước người dung.

Sao chia tay, không chạm nỗi đau?
không buồn như đã khuất?

không xót như mất nhau?
không tan tác như lia bầy, chim thôi vỗ cánh?

Chỉ đôi chân lang thang
vạ vật chốn cỏ cây

chỉ bóng chiều lá đổ
hình hài ngôi mộ

đội nàng Juliet xõa tóc, chấp tay
nằm trong lời cầu nguyện.

Loạng choạng trái tim lộn nhào, ngây ngất
một bờ vai, thoảng chạm khẽ, cúi đầu...

Cảm giác mật ngọt này em đã nếm
một mình
không cô đơn
Từ lúc biết nhau,
chưa mất bao giờ.

(Budapest, 26.09.2009)

Em nhớ Anh

Em nhớ Anh từ ký ức bé con
con bé còm nhom tay khư khư ôm gối
đăm đăm rõi biển
chờ
tím biếc chân trời
hoàng tử hiện ra...

Hạ cánh buồm ngất ngây, chàng
bế trên tay cô bé
sóng đẩy soài - người thiếu nữ hóa thân
trút linh tiên, chỉ nói bằng đôi mắt
ưa máu từng đêm, đẫm giọt đỏ gót sen
điệu nhảy Tình yêu, cuồng phong bão tố!

Ôi! điệu nhảy xa xưa
mơ làm người trọn vẹn
trọn vẹn Yêu - lần duy nhất - với nhân gian
bình minh lên - dấu tan thành bọt biển
về mù khơi -
khắc đời
thành cổ tích
bay đi...

Em nhớ Anh
khi dâng tràn ký ức
xa lắc biển xưa, không bóng một cánh buồm
nhức nhối kim châm
gót chân dâng hiến
vũ điệu tử thần
tìm
bước lượn
giữa
đời tan...

Có một ngày
từ đâu Anh tới,
ghé vai Em trĩu nặng những giấc mơ

Mình ướm lên nhau
kích thước đo nguồn sống
kích thước Tình Yêu
Ta đo tự thuở nào...

(Budapest, 31.01.2010)

Giấc hè

Đêm hè đong giấc muộn,

hồn giao thoa, giây phút dịu dàng,
bóng trăng mềm, mon man gối chiếc,

bỏ lại,

ngày mệt nhoài,

rong ruổi gót

phiêu diêu...

Thung lũng sương, mịt mờ khói phủ,

thấp thoáng cây rừng,

lấp ló bậc thang lên.

Tay nắm tay, trèo tầng mây, hăm hờ

thơm ngát đầu dây

thoang thoang,

hương hồng.

Lội dải Ngân hà, nhật sao sa

lấp lánh,

thơ thần sông sao, ngụp lặn yêu thương.

Bình minh ơi,

ta lại là ta, mình với ta,

mãi miết kiếp đời thường,

cây cỏ,

vui buồn

nhân gian,

miên man

nắng gió,

chuoải suy tư, tự vấn, trần trụi trôi.

Thung lũng sương rơi,

đội bàn chân vấp vấp,

nhân gian ơi,

một nỗi khát, rong ruổi hoài,

nỗi khát,

mặt trời lên,

gặp gỡ những vòng tay.

(Budapest, 25.05.2009)

Lâu lắm rồi...

Lâu lắm rồi
Tôi mới sống trong sự cân bằng, thanh thản
khi trả lại trời
những cơn say
những hôn mê vật vã
những đoạn yêu.

Ảo giác hiển dăng lấp đầy lòng tự ái,
ảo giác thương yêu tự an ủi - tê tái nổi lòng mê.

Con người muội phiền đâu phải vì cô độc
mà vì đau không gặp những niềm vui
niềm vui đơn sơ hiểu nhau không cần nhiều lời, nhiều nghĩa
niềm vui trong trẻo tự nhiên, như nắng sớm bình minh.

Một ngày trong cơn chán chường gặp tiếng sét mê say
tưởng những giấc mơ thuở ước ao tái hiện
tưởng thiên đường với những dấu yêu...

Không, chỉ là ta bước tiếp, muốn hiểu đời này
thêm nhiều tầng nữa
và chịu đựng những cơn đau kẻ khác gây ra
lại cứ tưởng đấy là hạnh phúc ta mơ
đích thực.

Không,
chỉ là ảo giác
giữa trần trụi cuộc đời.

Hãy tránh xa đi em những cơn rồ dại
lâu lắm rồi,
ta mới lại thành thoi....

(Budapest, 27.09.2009)



Mình

Em có thể gọi anh
bằng những từ ngữ nào em thích:
ông già của em,
người đàn ông của em,
trái tim bé bỏng,
giọt lệ sương sa...

Em có thể nhớ anh
bất cứ lúc nào em thích:
lúc ngủ,
lúc đi,
lúc chạy trốn nỗi buồn.

Anh là tâm trạng.

Tách anh ra từ năm tháng:
vu vơ
như tuổi trẻ tìm đời.
Mình lạc lối nhau - những tháng ngày không quen biết,
chỉ cô đơn chứng thực nỗi chờ mong.

Anh là định mệnh.

Ta hoảng hốt lùi xa - khi gặp gỡ.
Anh nhạt nhẽo vấn vương,
xúc cảm oi, từ bao lâu nén chặt?
Em tháo tung vọng ước
khát, tình oi?

Trời sang thu
rất buồn, một trận mưa lôi lại mùa thu năm trước,
mình lại mình toi tả lá vàng xoay

Ôi! cứ mãi xa xôi những khắc giờ mong đợi
đã trọn trong vòng tay
từ hội ngộ
phút đầu tiên.

(Budapest, 13.10.2009)



Cảm giác

Ngồi thừ trong cảm giác:
em lại yêu anh!

Không, không thể...
điều này đồng nghĩa với từ trần!

đêm không gặp mơ, ngày không say gió
chỉ bơ vơ bỏ lại linh hồn

vào mê man....

(Budapest, 11.10.2009)

Tìm

Bối vết tìm nhau trong tuyết trắng
bụi hồng đại bạc phếch má đỏ au
hoa tuyết run vùi mào băng giá
lủi thủi di dấu vết chim hoang...

Vết chân in chân trời loang xám
quạ ủ hàng xao xác cánh ngóng trông
đường xa buốt nụ hôn bà Chúa Tuyết
cỗ xe băng chẳng thấp thoáng bóng ai...

Đâu rồi anh - khung cửa tim thềm lặng
chăm chăm rồi theo một ánh mắt cô liêu?
đâu rồi anh - nhớ thương lòng khao khát
anh hóa thành Người Tuyết - lặng câm?

(Budapest, 17.02.2010)



Hoa tuyết

Hoa trinh trắng
em sục tìm trong tuyết
đâu rồi anh
e ấp sắc cười?

Ôi! quá mừng niềm vui ngụp lặn

tưởng giữa trời bát ngát tuyết tung bay
nhận chân dung trắng cảnh hoa tuyết!

Giá hồng lên đôi má
long lanh mắt hồi sinh
kiếm tìm
cảnh đong đưa...
xốp...
vạt bông run rẩy
trái
chân trời tinh khiết trắng -
Tình yêu.

Anh nhi,
cần gì đâu
đợi chờ,
thương nhớ...

tuyết mênh mông
mầm sống
ủ
đất đen.

Bay bay giữa mênh mang đất trời
lặng cầm tuyết trắng

gọi **Yêu** về
lặng lẽ

nở
một cánh hoa.

(Budapest, 25.01.2010)

Đợi xuân

Tuyết ấm dần lên trong nắng
tim bóc dần băng giá nhớ thương

mỗi chiều
cảnh thông buông một tảng bông
vương vấn

quả dại
má
đỏ hồng
âu yếm

phút
đợi
Xuân...

(Budapest, 10.02.2010)

Bài ca mùa Đông

Đất chịu đựng nụ hôn băng giá
tuyết rã rời
ôm...
xoài...
cành
buông...


Những ban mai màu ghi

lang thang hồn cây
bay bay
xác
tuyết trắng

ưa nhựa tim
đòi
nhịp gõ
Anh -
Anh yêu!!!

Tìm thấy gì, sớm mùa đông tan tác
đen kịt góc trời
lũ ó đen, mổ rĩa những gốc thông?

Lộn nhào, lộn nhào bao vòng quay lạng lẽ,
loanh quanh,
nhón nhác via hè
- rên rỉ đói - lũ bồ câu?



Co ro mình tôi, bến chờ xe đông đặc
sục bùn
dò dẫm
lừ đừ
ngái ngủ
cặp mắt
sau vô-lăng

"- Ông bà đừng lên, xe tôi không chở nữa"

"- Sao thế?"

"- Đi mà hỏi ông trời!

tôi không biết, tôi chịu thua..."

Những cái nhún vai,
lầu bầu
áo, găng, mũ...

Mắt thờ dài
chìm nghim
giữa
đống khăn

tản
chậm chậm
đám quạ - người sùm sụp

lúc lắc,
đụng đưa

lò dò..
chậm chạp

bàn chân

mơ

bám rễ
đất băng...

Ồi!

Anh ở đâu giữa đất trời tan rã trắng?

toi tả - tả toi
niềm
YÊU

lần

TUYẾT TRẮNG

roi
roi
roi...

(Budapest, 12.02.2010)



Bài ca một sáng ảm đạm

Những sáng đông này đã chấm dứt
bằng cơn gió mạnh thổi nhào
nổi buồn bùn lầy ứ đọng tim

chỉ chờ đợi nụ hôn xuân - khai mở
lối thiên đường chực nhào nặn bước chân

Lối từ đâu?

không gặp sớm hơn một ban mai hừng nắng?
không ghen bản khoản sớm hơn
từ đêm nửa giấc nồng?

hay giản đơn: số phận
nằm trong ngọn bút mệt nhoài và
tia lửa thoi thóp tim

sục sôi nguồn buồn đau trĩ dặng
những mộng mơ chết yếu
lời YÊU ú thắm trong khúc ca
của những con sò câm,
chết trước khi mở miệng?

Thôi đi!

chẳng là gì hết,

khát sống gọi mi trở về với
những kiếm tìm bản khoản
mơ gặp lại bình yên

chào đời
rồi nhắm mắt.

thản nhiên như thuở
sinh ra - vô có - một ngày...

thản nhiên như một sớm ban mai ảm đạm
ngồi viết những dòng này.

Thế thôi!

(*Ant*, 03.03.2010)



Bảy sắc cầu vồng

Anh
bảy sắc cầu vồng xa lấp lánh
u thắm cuối chân trời
sau lụi lụi
những cơn đau.

Khấn khoản bám vào từng cơn gió thoảng
từng ngọn cỏ đêm
lạnh ngắt, bơ vơ.

Ngắm từng tế bào con mơ được khóc
được tan,
rữa,
hủy,
cuối con đường
mình lại mình - cho vợ...

Bình minh
bình minh
thấp thoáng
bảy sắc cầu vồng anh thanh thản
địu nhớ mong xa tấp chân trời,
địu bảy sắc băng khuâng, quán quýt
lòng gập gờ lòng
duy nhất: YÊU - NHAU

Trôi lụi lụi từ những cơn đau
chiều xa anh, xa mãi
gọi bảy sắc cầu vồng
âu yếm cháy
khát khao...

Một lần kề bên
nắm ngón tay bối rối
đan sắc cầu vồng -
bảy cung bậc Tình yêu

Anh.

(Budapest, 14.03.2010)

Một đám mây

Một đám mây
tim tím - xanh xao - phon phớt hồng
màu cánh sen ấp ủ
ẩn hiện từ đâu
trôi
lặng lẽ

loáng thoáng
chân trời
mưa
rạn vỡ...
mưa!
mưa!
mưa!

Có phải anh níu vọng ước mệnh mang
trái thảm cánh sen
phá tan
giấc chiêm bao hoang dã?

Có phải anh - dịu dàng, êm ả
hương sen mềm
lay lay vai em thức tỉnh
lúc bình minh?

Gói
hạt cốm non mọng xanh thân lúa
phủ - nhẹ nhàng - hơi ấm lá sen
anh

Mắt - dập dính - mềm cánh sen phon phớt tím
nụ cười ngọt lành - đung đưa
hồ
gợn sóng
gió
anh

Thôi mà!

Bối rối
bâng khuâng
một khoảng không trong vắt

anh làm gì cứ dặn hoài dặn mãi:
"cẩn thận nghe ..."

Thôi mà!

Thao thức
canh chừng em giấc mệt nhoài
không chớp mắt?
canh
dùm em
phút gặp nát
những lo đời?

DẠ!

quay lại
đi em
nụ cười sen phon phớt tím...

Thôi mà!...

(Budapest, 26.02.2010)

Đêm bạn gái

sms: Hello! cậu vào skype đi!

sms: Ok! ngay lập tức!

- Nghe rõ tớ không?
- Rõ như ban ngày! đang làm gì đấy?
- Tớ băn khoăn: cậu chuẩn bị xong chưa?
- Rồi! như một cảm tử quân sắp lao vào trận đánh
- Đúng điều tớ đang lo: cậu ôm bom?
- Hihhi...chưa hẳn...để xem nào...

Chàng sẽ hiện ra giữa khung cửa hẹp?...

- Ủ, cả đêm qua mình nghĩ:
ôm? ghì? hay chỉ bắt tay?
- Hihhi... đau đớn!...

- Ủ-hư... à-ha... ảo ảnh! vẫy chào thôi!
- Cậu biết từ lâu chàng lạnh như kem?
khô như ngói? lịch sự như... com nguội?
- Ủ-hư... à-ha...
dù
tớ đội bom tấn niềm thương!
- Ái chà! chà!... nghe có vẻ gay cấn...
- He,he,he...

Nhưng

chính vì vậy...

một điều gì bí ẩn...

trái tim lần

khuất lạng ...

chua

chát

nhớ nhưng...

- Mi muốn gì? hơi kè-khắt-hành-đói-khát?

- Muốn gì ư?

lần cuối cùng

gục ngã

trước bình minh!

- He, he, he...

tại sao... lại gục ngã?

không được yêu?

hay... biến mất vì yêu?

- Đây là điều bạn hỏi, tôi làm sao biết được?

con tim lần mò đi tìm ánh sáng

giữa đời thường che dấu những dấu yêu

che dấu những điều ta đoạt từ Thần chết
từ chán chường - chiêm nghiệm - dối lừa nhau

dù luôn khát thêm một lần hội ngộ
với niềm mơ:

YÊU-VÀ-CHẾT-Ở-XỨ-SỞ-GIỐNG-EM.

- Thấy chưa: mi đã tìm thấy câu trả lời
cho bản thân rồi đó...

- Đúng!
chỉ có điều:
tim ta ơi! hãy tấn công bằng vũ khí... tháo lui!

- He, he, he... sao thế? người khốn khổ?

- Vì ...

đấy mới là trái NGỌT kết từ:
ĐẰNG-CHÁT-TRỌN-VẸN-HIẾM-DÂNG

- Ngu!
luận điệu này tớ biết từ thuở Shakespeare
tóc còn để chỏm...

- Đúng! mọi ước nguyện YÊU hằng
mơ thành Romeo-Juliett
nhưng,
thời đại này không chứa nắm mồi chung...

- Mà?

- Hình như
chỉ...

chung giấc mộng CÙNG hiện hữu...

- À-ha... bạn gái
hãy đi đi,
ngã nhào vào
khát mộng riêng...

- Chung-riêng, những ngôn từ nhạt nhẽo...

- Không, đồ ngốc ơi! ...

- Biết rồi mà, khổ lắm nói mãi!

- **TRONG-LÒNG-NHAU-**
TA-ĐÃ-BIẾN-THÀNH-RIÊNG.

- Hi,hi,hi,hi....

(Budapest, 27.02.2010)

Trôi dạt về những bến bờ xưa

Khi
Anh
chưa là anh yêu - người thương -
trái tim ngọt ngào bé bỏng...

Khi
Em
chưa là nắng bốc đồng - xe tăng úi -
đại bác tâm xa...

Khi
đời chi là đời
chật vật
một mai
sớm tối.

Lúi thủi ngày lại ngày
bàn chân gieo
từng luống úi đất đen...

Oi những hừng ban mai thức sớm với người thương!
trọn vẹn niềm yêu
trôi dạt lại bến bờ xưa hoang dã
thuờ
mơ gặp Anh
tìm giấc mộng Em.

Trôi dạt lại những bến bờ xưa
vai gầy chưa thôi
thôn thức
mong
đan ngón nhau -
gọi tia lửa thấp trái tim.

Trôi dạt ngày băng khuâng
lá xanh chưa tìm lại cành biếc
cú mèo lang thang
lúi thủi rừng già
tự học thuộc lời kinh...

Tắm
dịu dàng
trong một
giọt
sương
mai...

Trôi dạt về đi!
Ta ơi!
những - bến - bờ - xưa

buồn
nhớ...
để mừng-tủi
ôm nhau.

(Ant, 04.03.2010)

Khuôn mặt của hạnh phúc

Là đêm mím cười giữa những giấc mơ
giấc mơ xa lộ chập chờn...

Anh
- gió mênh mang -
vun vút lao đi
những
hàng cây - tóc - xuân - chưa hồi lá,
xoải boi vào mây trắng - thăm thẳm nhịp cầu mơ
Vùn vụt viền mi nghiêng - sóng chân trời mờ ảo
bỏ lại
vạt cỏ nào,
ngói đỏ nào
xao xuyến
dứt
chia ly....

Anh
- xa lộ trải dài -
lao tới
bình yên
vẽ chân dung
HẠNH PHÚC!

Chẳng có gì,
ngoài
bầu trời xanh - trong vắt

xô
dạt
mênh mông
mặt
biển trắng
nhấp nhô...

chao đảo,
lập lờ
vờn
hải âu xiên
xiên nắng...

Chẳng có gì,
ngoài
gió
thoảng

THỜI GIAN...

(Ant, 04.03.2010)



Beethoven sonata

Beethoven

gõ

piano

giữa hotel Etap

Đêm

một mình

trơ trụi

- Laptop -

Ta - với - Ta...

Beethoven

trái dài từng phím gõ

chẳng thể

tả

bằng giấy trắng mực đen...

Chỉ

đủ

khát

giấc mơ ngày

đêm mộng...

Môi

mỉm cười

từng

đọt sóng

nhớ

thương

Nhau.

Beethoven...

gợn bay dài lụa trắng...

P-I-A-NO...

(Ant, 04.03.2010)

Bài ca ngày lập Xuân

Nấp trong tà áo choàng xanh mênh mang của nàng Xuân
gửi anh nụ hôn vô hình cùng gió
nụ hôn in chồi biếc
lá nhú lá li ti
ủ trong ánh mắt anh
vui...
nhé, anh?
rạng rỡ...

Hương ban mai ướt đẫm
mắt

Xuân tha thiết
hơi thở em
lặng ấp
hơi thở anh...

Nấp sau những rạn vỏ cây rơi lá tả
choàng cành ôm anh - phong biếc xanh xao

khóm tulipan thỏ thẻ mời chào
tay dịu nắm ngón tay mình e ấp...
được...
không...
anh?

Xuân hong nắng - ngày trở ngày ấm áp
bất tận xanh
lót
thâm
đợi chờ nhau...

Ôi người thương
nhưng nhớ...

én
liệng
khúc ca

YÊU.

(Budapest, 21.03.2010)

Paris

Paris lần đầu tiên tôi đến
thăm bà bác gần đất xa trời,
báo tin cha tôi mất.

Paris già nua, phố xám,
cây lụ khụ rễ tòa trạm công viên

Bác tôi chống gậy, như sâu đo bò lên từng tầng gác
Banzac cũng từng mò như thế về nhà
sau những đêm thua bạc.

Ấn hiện một nắp cống ven đường,
Giăng van Giăng cùng Vitor Hugo đang lội nước...
Tường nhà thờ Đức Bà gạnh đá nhẵn nheo,
như bàn tay bà bác
Thoáng thò dài,
mênh mông via hè lộng gió Paris.

Những dãy nhà mòn xạm hiên thế kỷ
vô ích kiếm tìm bản khoán
chàng Julien - Đỏ và Đen - lạnh cóng lang thang?

Nhiều năm trôi, tôi đến Paris lần nữa,
gặp gỡ một người trai
ngỡ tượng đá cổ
rớt xuống từ Khải hoàn môn khả kính.

Dòng Xen nao nao sóng,
mở to những cặp mắt cafe - quán xá - bên bờ.

Hay nhi?
sánh vai cùng chàng xếp hàng ngang - ngóng ra sông.
Dân Pháp vui thật,
không thiết mặt đối mặt!
thở lộ qua vai ý nhị hơn ?

Paris chiều giăng tơ - xuyên lòng ướt
giã biệt cây vườn Luxembua
đã liệt nửa trái tim...

Vài năm sau thêm một lần lặn ngụp
tới Paris lần dấu vết yêu thương.

Tôi cùng cô bạn,
mua vé máy bay "ghế gỗ", chọn ngày đầu tháng
xem các loại bảo tàng miễn phí,
tìm được một hàng bánh mỳ ngọt,
mười hai chiếc cộng gói sữa mất có mười euro.

Hai nàng Zigan Esméralda
trốn nhanh vượt
thầy tu Claude Frollo
bắt tay thằng gù nhà thờ Đức Bà,
lên ra phố đi tìm quý dữ

tung tăng khắp nẻo metro chơi đi trốn đi tìm
lần mò ra vườn Rodin,
mê man vuốt chân tượng Mùa xuân vĩnh cửu,
hả hê
ngồi thờ dốc dưới chân tháp Ephe,
hụt
 hơi thăm Napoleon,
 ngây ngô cười cạnh súng thần công, chụp ảnh...

Chưa hết...

xếp hàng dài dằng dặc trong Louvre
 nhìn chăm chăm nàng Monalisa từ xa tấp!

mỏi,
thả bộ trên hè, gặm pho mát Paris.

Cuống cuống lần tìm khu vườn nhỏ
 hình chữ nhật
 khắp các đầu đường Paris đều có

xếp hàng chờ đến lượt
 toilet tự bỏ tiền...

Ồi Paris rộng mệnh mông, bàn chân muốn đứt
dù gió sông Xen tóc lồng lộng tung bay...

Thiếu một dáng dấp, một giọng mềm bên tai thủ thi,
Paris như thiếu phụ xế chiều bệ vệ, cô liêu.

Vật trụi những cánh hồng xòa bên má
ngất mây lang thang vườn Lucxambua
thả cánh én đưa tin
 rằng: em đã đến đây - Paris
 giã từ mối tình mây
 to lựa nõ đứt - ngó sen tình ý...

Ồi!
 khu Latin vào dễ khó ra...

Ra khỏi lòng Paris sao được
 người hỏi?
 liu riu lửa ga sưởi
 chưa chịu tắt - tàn đông...

cafe nồng hương thơm tình ấm
chuông nhà thờ đổ hồi, tay vội vã buông tay...

Paris
Paris
rủ liễu mộng mơ
 lơ thơ tình nhân lần tránh
mặc nghĩa trang Pere La Chaise dậy những nấm mồ...

Romeo-Juliett
 dạo tàn Paris
 chờ
 tắt nắng sông Xen?

(Budapest, 24.03.2010)

Đợi

Nước mắt ngày đau kết tinh muối khiết

ĐỢI

tan,
hòa,
biển an ủi - tấm lòng yêu...

Tuyết mênh mông
phủ
lặng câm phố trắng

ĐỢI

xuân
tan
nhú máu đỏ mầm cây...

Mai rồi,
mai rồi
đợi chờ thành gặp gỡ

Lụi tàn đêm
dụi
le lói bình minh...

Mai rồi,
mai rồi
bong
chờ
ngóng...

Ngả lòng nhau,

Trời - Đất giao thoa.

(Budapest, 21.01.2010)



Anh

Anh

là những sớm ban mai
hồn nhập xác
piano đàn trái
phím
nhấn
đón đau
xa...

Ôi sao cứ xa,
cứ xa,
xa mãi?...

Anh

là
nắng vương
lá
vất
động
tim ta
khập khiễng
bước
lê....

Anh

giác mộng
xoa đầu môi vị đắng
lảo đảo
đong sương
lìa gói chiếc
chong
khuya...

Anh

bờ vai
gục
ướt....

(Budapest, 08.01.2010)

Giữ

Giữ kín mình,
như sợ bay lạc loài
ít ỏi, âm thầm hơi ấm

Giữ kín em trong tim
như sợ giết nhầm loài côn trùng cây cỏ...

Giữ kín anh trong lòng
như bám linh hồn thương để.

Mình cứ giữ kín nhau
như phơi bày tội ác

tội tổ tông
loang lổ
trần tròng
trên da thịt,
vết thương tan hợp...

Giữ kín nhau
không thể
chết
rời nhau...

(Budapest, 05.12.2009)

Nghe nhạc

(<http://www.youtube.com/watch?v=hlG0m2yxEAA&feature=related>)

Nghe nhạc,
để
nhớ anh

từng sợi
thương

dứt


từ
trời
xa lắc...

Anh đâu?

Những phím gõ piano

đều đều
như đời sống

u buồn
tẻ nhạt
lay lút....



Vĩ cầm khắc khoải,
tiếng trống đẽm
cầm canh...

Tùng canh,
tùng canh
thao thức...

Anh - vô - hình?

Nghe nhạc để

nhớ

mình đang
nhớ....

nỗi biệt ly
gặp gỡ
khi nào?

một cái
mắt
trong
muôn ngàn cái mắt

Anh
bao giờ
là
của em?

Của em
một đời
mơ
ước

tiếng nhạc vu vơ...
piano thốn thức
vĩ cầm tái tê

trống gõ
cầm canh...

(Hà Nội, 30.10.2009)

Buốt

Cái gì có thực đây?
Sự biến mất
của khí trời, màu sắc, dáng hình, sự chuyển động...
được mệnh danh: sức sống một con người.

Hay
chỉ hiện tại những từ ngữ ảo,
chuyển hư vô
vào lý thuyết tương lai?

Ôi,
có thật - hay không: những nỗi đau
tình yêu
sự cầm nín?

có thật - hay không
hiện thực Anh và Em?

Cái gì buốt giá trong tôi:
nước mắt không trào ra
hay sự cầm nín như mỗi ngày
tự chôn mình bằng một xéng ảo mộng?

Anh
là thiên thần
hay
thần chết?

Hãy bay đi
khỏi một kiếp
đón đau
Em.

(Hà Nội, 02.12.2009)

Hồn yêu

Nhấn
vô vọng đòi người
vào
những nụ hôn
chưa bao giờ trao

Nhấn
hàng đêm cô độc
vào
an ủi
miệng cười

đơn buộc

CHỮ.

Nhấn
liên quan sự vật
xui
lay lút
sống
ta
ngọn cỏ bâng quơ...

Biến
hư vô
thành
khoảnh khắc:
CÓ - ANH.
Ôi,
Hồn Yêu.

Em tìm đến những tia nắng ban mai anh tưới tắm
xoa
buồn rượi đôi mắt
rỏ máu
khép kín
tim

giác nhân gian
sao
ngõ ngang
bí hiểm?

Vì sao có một người đàn bà âm thầm trong thành phố
hết u sầu xa cách

ngửa mặt ngắm trời cao,

ngắm những ngôi sao gió lùa
bay toi tả,

ngắm mặt trăng
không bốc lửa
bao giờ.

Vì sao có người đàn bà
hiến
mật đời
dâng,
trao,
tặng
anh
mãnh liệt

những thổ lộ
Xanh
không
đuổi
kịp nỗi
khát anh.

Ôi,

Hồn Yêu -
lìa xác
chạm nhau.

(Hà Nội, 01.01.2010)

Phục sinh

Mỗi năm Chúa trả lại anh một canh ảo mộng
để **YÊU** em.

Mỗi năm Chúa trả lại em một khắc giờ âu yếm
để **THƯƠNG** anh.

Chò vượt nhau
còn lại những nẻo đường...

Ngụp lặn cầu cào - giấc - âu lo buồn bã
những dòng sông chia nhánh
khắc khoải bến bờ - hoang phế cỏ lau.

TA tuột trôi
những đường ray song song
những nhánh sông chi gặp nhau biển mặn

mây trắng lơ lửng EM
suốt đời bay vật vờ
sao
chạm
khung cửa ANH?

PHỤC SINH

dâng
lặng lẽ
nụ Păng-xê đầu tiên
dịu tím...

Lòng buông lỏng

Vọng

cối
SỐNG
mệnh mang...

(*Lễ Phục Sinh 2010*)

Trước khi

Trước khi
những cánh hồng trở thành kỷ niệm
ép trong trang sách
hơi ấm mình truyền nhau
đã tỏa đằm sắc hoa.

Trước khi
mây bình thản trôi trên trời lạnh ngắt
giọt rung rung chia cắt
đã phủ mưa kín đôi mắt Em - Anh.

Trước khi
lý thuyết đời lạnh lùng cất giữ trái tim ai
ta đã từng hôn cùng nhau
con tim quặn quại...

Đau
là những miền thương nhớ
chỉ không lời
như sự sống trong ta

Đau
là những tháng ngày dài lay lút
mang Anh đi - về một cõi hư hao...

(Budapest, 02.04.2010)

Ngày mưa mùa xuân

Giông bão vụn
rời ngón tay mình rung rung...
em chưa đủ ấm
hơi thở anh quá xa...

Thánh thót giọt lã trên lá
ngừa mặt giữa trời - tỏa lạnh đi mưa oi!

Mai ngày cây trái
xum xuê cành, hoa nở, chim hót véo von
buồn
ngắm đất mênh mông...

Người Thương ơi
xa vắng...

Em thiếu Anh.

(Budapest, 31.03.2010)

Khoảng cách

Điều hôm qua hiển nhiên
như hơi thở duy trì Ta - sự sống
như Anh là của Em
hôm nay đã biến thành phi lý...

Vì sao hồi
mây ơi
gió ơi

Những con đường xuôi ngược băng băng
những cặp mắt vô hồn
những đôi môi mím chặt

Chỉ nốt nhạc
tan...
buông...
buốt...
rút...

gọi ta về

ngập
ngụa
trong Anh, trong Anh...

Ôi khoảng cách!

Té ra
vẫn có cái gọi là khoảng cách

Thương ơi!

Mất buồn hoang vắng
lấn cánh rừng loang Anh dạo chân
lấn dãy phố câm Anh lụi lụi
lấn tàn khuya Em chong nhạc trần trần

Một chuyến xe lăn vĩnh viễn không quay về
một ngón tay hụt rơi rời ngón...

Thương ơi!

Em mãi mãi chỉ là không khí
bao phủ khung trời Anh?

(Hà Nội, 15.04.2010)

BA BÀI THƠ THÁNG TƯ

1. Đàn bà

Kẻ nổi loạn đầu tiên khi nghe rắn xúi bẫy ăn trái cấm
để Adam mãi mãi chỉ là kẻ tuân theo
vào - ra thiên đường hay sa lầy địa ngục...

Đàn bà
ngạo nghễ như nắng tuôn trào bình minh long lanh giọt lệ
để mưa nguồn chỉ tạm đủ an ủi lúc mặt trời quạnh hiu

Đàn bà -
con sấm sét giáng từng ngày tồn tại
dù xuống chính đầu mình
mong mỏi thoát nhân gian...

Đàn bà
biển nước mắt nhấn chìm những hình nhân ảo ảnh
khoác tấm áo Đồi mỹ miều: Anh của Em

Một giọt nước mắt đàn bà kết tinh bằng cả đời biển mặn
muối Anh tích góp đến bao giờ?

2. Đàn ông

Anh giữ đầu dây cho Em nhào lộn
gánh xiếc đời cần những kẻ ước tan hoang

Góc nhện lười hụi giăng, Anh vò võ
lưới ngang trời nhật mơ mộng Em roi

Vai bõ già lúi thúi hoang chùa vắng
Anh xếp lời cầu nguyện - ứa nước mắt Em dâng

3. Tình nhau

Xếp lớp đá cuội xuống đáy sâu lòng thăm
thăm thấu nước mắt nhau.

Thả cánh điều buông bổng dứt dây trời
khúc mây ngàn nhớ - thương quện gió

Bình thân tiếp đời đông mù mịt khói
ấm ủ chăn, mộng vai biệt giấc xum vầy...

(Hà Nội, 21.04.2010)

Đêm và Ngày

Nữ thần Rạng đông hôn tóc em
là khi
anh ngủ vùi trong gối êm thần Bóng tối

chỉ giấc mơ hiền hòa không đổi chỗ
tàn đêm Em thương động
giấc Anh

Ngày nối đêm
bởi
tình yêu dài vô tận
nhớ nhớ thương thương - lật giấc trở - tỉnh, mơ...

Ngày - em nhạt nắng hong - thủ thi anh bay êm đêm con gió
đêm - ấm dịu lòng anh - giăng mộng đẹp em ru

Giữa đất và trời - lưu luyến Yêu sông biển
Giữa đêm và ngày - mê mải Chữ khắc lời tim

Ngày búp xuân roi, đêm lá vàng dừng hẹn ước
biết làm gì hơn?

Tặng nhau hoài niệm

Đêm và Ngày
đang đổi chỗ cho nhau....

(Hà Nội, 28.04.2010)

Nghẹn ngào

Loay hoay bơi biển Sống
tìm dạng biển hình
an ủi lời sa mạc
buồn thình!

Anh xoài từng ngọn gió
tắc nghẹn đêm hè
trần canh ly rượu mặn
ngấm bờ mi rung rung...

Em thoát im đêm lặng
chơi voi nửa con nòng
phố xá nào câm lặng
bến bờ nương thân...

Ngày - ta lao - những bước chân dừng ngã
Đêm - dựa - giấc để ru

Bao giờ thiu thiu con gặp gỡ
giã biệt YÊU giữa khắc đời canh?

(08.05.2010)

Ngày sinh

Sao anh lại ra đời
để phút sống em luôn hấp hối?

Sinh ra
anh thành mặt trời - trăng sao - không khí - nước
vạn vật...
trừ em.

Từ tách biệt xa lạ này
không thể thiếu anh!

Ngày sinh của anh
đánh dấu những cơn đau làm người
trong nhau
thiếu hụt.

Kể từ đó Ta vĩnh viễn thành người phụ thuộc
bởi một kẻ khác
được sinh ra.

Gió xuân lướt mong manh
rơi cành hoa nhỏ

trái chín ngọt kết tinh
đợi chia tay mùa hái quả

Anh đừng sinh ra có được không?

(Budapest, 20.05.2010)

Mùa

Mùa ở đây lạ lắm anh
độ ẩm găm từng cơn bức bối
da thịt chống trả cơn mê thiu thiu ngủ
suốt đêm ngày....

Mùa ở đây lạ lắm anh
nắng chang chang sa mạc hoang vu hết lối
mưa bất thần - thác xối xả - thoát giây phút
hình hài...

Mùa ở đây lạ lắm anh
không đặt nổi tên, ảo mờ nơi đất sống
linh hồn lang thang tìm bến trốn
canh khuya...

Mùa ở đây lạ lắm anh
nếu em vẫn muốn tìm đặt tên, rúc tìm sự vật
chỉ vì không thoát
hy vọng Anh...

Trời-đất-mùa-xứ người-năm tháng
cụt
loay hoay ẩn hiện chân mây
tầng câu - tầng chữ

lao theo những nẻo sương mù
ký ức đông-tây-nam-bắc
giấc mộng nao viễn xứ vật vờ...

chỉ vì
mùa ở đây lạ lắm anh ơi!!!!

(Hà Nội, 11.05.2010)

Xa mờ

Châu Âu xa mờ trong nỗi nhớ
hơi thở anh...

Bụi vẩn vương lặn theo bài hát nhỏ
gọi không gian vỡ vụn giữa lòng tay
Anh
Anh
Anh

Châu Âu trong lành in nắng sớm
giấc say.
Bay làm sao lên tầng cao không trung ấy?
châu Âu
châu Âu

Ôm gốc dương trắng trong mộng
lang thang rừng thông nhật mảnh gối rời
hoa dại ngập môi hôn từng ngần mắt.

Anh
châu Âu.

(Hà Nội, 13.05.2010)

Thuộc về đâu

Em luôn biết em thuộc về đâu
nơi nào mang tia sáng
trải dài, lung linh, dải lân tinh mặt biển
hằng hà chứa đựng ngàn sao
nơi - duy nhất
long lanh -
ánh mắt anh vui vẻ

Em
thuộc về Anh.

Em luôn biết em thuộc về đâu
nơi những nỗi buồn
lô xô
tan bọt đá va gằm biển
phiền muội
đáy lòng anh
ẩn nấp những cô đơn...

Em luôn biết em thuộc về đâu
nơi nào đó chưa tìm ra trong vũ trụ
dưới gốc bồ đề trầm mặc
hay lững lờ xuôi chảy - nước sông Hằng

Mộng mơ em bay cùng anh trên những quầng mây
tìm tia sáng

Em chỉ đi về phía sáng
Ánh-Dương-của-em-oi!

(17.05.2010)

Vẫn tiếp tục...

Em vẫn tiếp tục yêu Anh
thế mới bỏ mẹ em!
dù giả vờ cục cằn, tự giương vây chế nhạo
đưa con gái xưa vòng vèo đạp xe dọc ngang phố Huế
vang trời đêm ngông nghênh huyết sáo
kém gì bọn con trai?

Em vẫn tiếp tục yêu Anh
trời ơi, trốn đi đâu những mộng mơ thiếu nữ?
ngắt cành non quất vào mặt người yêu
như nhân vật nữ của Turgenev
hay thì thềm trước phút giây nhắm mắt
chàng Digan Benko đâm lút ngực nhát dao:

“Em biết Anh sẽ làm thế mà!”

ôi Tự do vô tận!
trả lại cho ta đi, con rồ dại của trái tim!

Thì thềm những tán bàng xanh trở lá
thì thềm lắng quả com nguội đập trán mông lung
chiều hồ Tây sao dài và xa xôi đến thế
ngút ngàn mắt đăm đăm: Anh có nghĩ đến Em?

VẪN-TIẾP-TỤC-YÊU-ANH?

(Hà Nội, 20.06.2010)

Vết nhớ

Vết nhớ hằn sâu hơn vết thương
bởi không bao giờ lành miệng
không bao giờ thôi rỉ máu
không bao giờ biết quên

Gắn từ những kỷ niệm đã đi qua, chưa kịp ra đời
vết nhớ là thấp thỏm mỗi giờ ta sống sót
ngụp lặn đáng cò khom lưng vớt nước
lá sen đong đưa giọt lệ xoay tròn

(Hà Nội, 29.06.2010)



Vết nhớ

Kéo lê thân hao mòn từng ngày sống
qua những đồng cỏ xác xơ
quần chân lữ ngựa hoang man rợ
đôi khi tưới nước mắt cho những bụi hoa

Kéo lê linh hồn khao khát bay lên
tránh nọc độc rắn phun tâm linh hoen ố
thánh thốt giọt sương sâu như hồ oan để lại
vết nhớ.

Bập bênh lát cắt phân chia
đây phần anh, kia phần em
chúng mình xây vết nhớ
những bậc thang dẫn tới ảo đường.

(Hà Nội, 01.07.2010)

Hãy¹

Hãy cho em một phút sống - đi anh!
gió lang thang ẩm hương chôn cất
lê thê nhắc khúc đợi chờ.

Hãy cho em một bình an chốc lát
dứt màn sương tâm tưởng ảo mờ.
Vẫn biết cùng tia máu
trào tim - mơ - vật vã vượt môn
vẫn biết cùng ú nghẹn
ngước vòm xanh tìm kiếm hình nhân.

Nắng dứt đoạn gập gềnh con khát
mưa thủ thi vượt ve...

Hãy hôn em một trong xanh gập gờ
dụi vai - lặng lẽ - yếu mềm.

Anh.

(Hà Nội, 02.06.2010)

Hãy²

Hãy nhượng nhau một phút sống - oi người!
gió lang thang ẩm hương chôn cất
nhắc mê mãi khúc chờ.

Hãy ban thêm một bình an giây lát
dứt màn sương tâm tưởng ảo mờ.
vật vã cùng tia máu
trào tim - xô - mộng ước vượt môn
vật vã cùng ú nghẹn
ngước vòm xanh tìm kiếm hình nhân.

Nắng dứt đoạn gập gềnh con khát
mưa thủ thi ân cần...

Lá gập lá, một trong xanh đoàn tụ
dụi vai - lặng lẽ - yếu mềm.

(Hà Nội, 02.06.2010)

Tự do

Ta cứ tưởng anh mang về nỗi nhớ
sương giăng giăng trắng buốt đường mòn
như lơ lửng vàng trắng nguội lạnh
như đêm rình gió thao thức vu vơ...

Ta cứ tưởng anh làm nên nỗi nhớ
khiến ngày trôi hụt hẫng bến bờ
khiến mùa sang chỉ tan hoang cành lá
và trái tim trốn nhịp đập khôn ngoan

Lòng chợt tỉnh khi một ngày rộn rã
niềm vui vô cớ bỗng ùa
êm đềm tự thân hơi thở
chẳng thấy gì ngoài cảm giác đốn đau bỏ lại
ngơ ngác nhìn: sao hôm qua mình u tối si mê?

Có phải vũ trụ muốn em nhắm nháp
những tâm trạng người
giữa muôn vàn sắc biến hóa hư vô?

Có phải thượng đế gửi em thông điệp
là người - là bậc thang khát vọng trập trùng
để vô hồn, để cô đơn vật vã
rồi chợt hiểu ra: ta chính là tự do

Tự do là những cơn nếm trái mình quằn quại
vật vã nỗi đau - nỗi mình khát những ước ao

Anh chỉ là một ước mơ vượt lũ
của chân người khai mở những đầm lầy
anh chính là em khi hoang mang vô vọng
lúc gọi tiếng Anh - ta tự thấp lửa trái tim mình

Anh là thực thể không bao giờ xuất hiện
bởi mỗi lần vượt lũ
anh đã cùng em - hình nhân cũ - chìm ù...

Em không bao giờ có anh như phút giây đoàn tụ
bởi ta là con đường - dẫn những nẻo ra đi

anh là nắng giúp lá xanh thành mắt ngọc
là hơi ấm gọi má hồng trái chín thơm ngon

em - khi đói khát những cơn mưa thiếu hụt
anh - chỉ vọng ảo sấm chớp chân trời xa

Bởi em,
bởi em chính là niềm vui, nỗi buồn tồn tại
sao hôm nay ta mới hiểu:

ANH CHỈ LÀ KHÁT VỌNG
TÂM TRẠNG NGƯỜI!

(Hà Nội, 26.06.2010)

Người Thương

Là ngọn gió mát lành - đêm qua mưa để lại
là không gian âu yếm tiếng chim ngân
là phút tỉnh giấc đầu tiên - ghé linh hồn thăm hỏi
còn- thương - còn - thương - nhau?

Trải đường dài chỉ bóng ai xế đổ
hắt cây rừng lá phủ thán năm
trải đường dài chỉ bóng nhau gặp gỡ
khuất mờ xa chọn những nẻo âm thầm.

Bừng sớm mai nắng lên tạc tượng
người Thương - giọt đá đọng đêm sương
người Thương - nẻo trắng mờ ngược bóng
người Thương - nét mực chuốt vấn vương

Hết tha thiết - hết người thương xa vắng
bến đậu tan hoang - một lần tới nhân gian.

(Hà Nội, 08.06.2010)

Mát rượi

Như gió tràn gối tóc - khung cửa đêm rộng mở
lắc rắc mưa khuya sau địa ngục lửa hè

Cái gì vậy anh?
hơi thở nào mát rượi
len lõi thâm thì - dòng chữ ảo màn hình?

Mím cười dịu dàng giữa những mộng mơ
rồ ga lướt phố lang thang mù mịt xăng nhăng nhăng
hay mơ màng khói thuốc phủ cafe
tư lự bên trang sách có hình em buồn bã

hay...
chẳng làm gì cả
chỉ... nhớ... nhớ...
ai?

Mát rượi.

Một ý nghĩ chen muôn vàn ý nghĩ
từ đâu vậy anh

du vị
MÁT RƯỢI
này?

(Hà Nội, 14.07.2010)



Ký ức

Lững thững thả chân theo phố bụi
lần lửa đuổi xa những cặp mắt không hình -
hồn cây xanh dọc phố xưa dấu diêm chùi dĩ vãng
những nẻo đường xuôi ngược đã mất tích từ lâu.

Lộn ngược bàn chân tìm không gian thuở ấy
li ti hoa sấu rụng trắng hè, lá cứng cuộn tiếng ve
ra rả bài ca phượng vĩ rơi cánh đỏ
đâu rồi bao mơ mộng tháng Năm?

Góc phố trôi lời thắm thì ôn bài trò nhỏ
gãy gục chân cột đèn lần ước hẹn đầu tiên
góc phố xanh rêu mỗi chiều mưa đuổi nhau trắng gót
vĩnh viễn lùi bến xưa...

Còn tất cả - hơi ôi - chỉ trong tim giá lạnh
ký ức gào thê thảm: đâu rồi?
dừng dung phút lang thang tìm kiếm
giữa vô hồn thành phố đặc cô hồn.

Tìm cái chết nào nhanh hơn sự sống sót?
thả phanh hương lạc đọa đây
thành phố xưa biến dần trong biển bụi
thêm một châu lục Atlantic ảo hình...

(Hà Nội, 20.06.2010)

Bám

Em bám vào anh như ốc sên bám vào bờ đá cứng
trơn trụi đá oi?

Lâm thâm buốt mưa ran bờ vực
run rẩy cánh hồng hoang
hoen hoen vết dài lê lê gót
vặn vẹo đầu
lần kiểm bến bờ...

Em bám vào anh như ốc sên bám vào vách đá
đẫm mưa

Khóc - mạch đá hay ốc sên rỉ máu
giọt hồng đào
trôi - trượt - thốn thức
tan...

Van xin một nắng mai khô tạnh
lăn lốc đội
roi rớt cỏ mướt xanh

Hun hút vực thẳm tha trượt gót
phơ phất liệng - bay
một cánh hồng.

(Hà Nội, 22.06.2010)

Thêm

Đọc câu thần chú mỗi sáng mai thức dậy:
anh yêu của em!

Tỏa ngát hương từ chùm hoa cau trắng
giọng chim thủ thi thơ ngây: tuy-tùy-tuy-tùy-tuy...
thêm một ngày sống vì yêu nhau
thêm một ngày thể gian thờ phào
em **vẫn** chưa vô cảm.

Bụi thời gian - bụi lòng đường - bụi nằm sâu đáy mắt
ước biển anh của em thành dĩ vãng mơ hồ
ước biển em của anh thành những phút tầm phơ
trong ngọt ngào những tầng nhà hấp hối
trong ảo vọng những bon chen hạnh phúc
đám đông.

Thêm một ngày, trái tim âu yếm
đọc sớm mai câu thần chú thương quen:
Anh yêu của em!

(Hà Nội, 26.05.2010)

Biết

Anh biết em từ cỗi mộng lung
một ngày - khiến hơi thở anh mắc cạn.
đừng bắt anh rời xa những nghĩa ngữ chung chung
áp vào ai cũng được - thế mới là Kinh Dịch.

Em roi xuống từ đâu - góc mộng lung vũ trụ
nhặt những vì sao hỏi anh vì sao chúng ở đây?
áo giáp anh là lời vang sấm dội
hiều hướng nào cũng được
có sao em ngược làn mi thành dấu hỏi
gài giữa họng anh?

trong Kinh Dịch không có lời cụ thể
đừng bắt anh bỏ xống áo dài the, quảng đôi guốc mộc
dù đêm đêm vẫn tàng hình ra KFC ăn gà rán,
uống cafe với em

Nhưng không thể,
em ơi
không thể
biến thành dấu hỏi to tướng giữa đời cùng em:
Tại sao?

(06.06.2010)

Mưa lạng lẽ

Mưa đêm lạng lẽ
sát bóng ai lạng lẽ.

Ướt lá xanh âu yếm thảo hương trời
mềm cỏ yếu lần ngón tay cỏ yếu
tĩnh đêm đen - ngấm ngút lớp chiêm bao.

Một trái tim ủ áp một trái tim
khúc ly biệt say đắm lần ly biệt.
Tẩy gót mưa ra đi, rúc nhau truyền hơi ảo
phát phơ tàu lá chuối dựa lưng.
Vườn khuya đèn xiên bay bay heo hắt
tóc điểm bơ vơ thao thức phương trời nao?

Nhớ nhớ - thương thương - đong đầy - mưa dịu ngọt -
anh của em!

(Đêm Hà Nội, 12.06.2010)



Hoa trắng

Nụ cười nở trắng ngần, chi chít cành ngang
thơm tho niềm vui, hân hoan đời sống
ANH - mảng trời trong - xanh vắt
khuôn lụa dịu dàng - ôm ấp tình hoa.

(17.06.2010)

Xanh xao

Góc nhọt nhạt phai nụ hôn bừng tỉnh
lụi hoa đêm an ủi giấc vỗ về.

Lìa bóng câu - hơi thở xa huyệt hẫng
đốt năm canh quện khói phủ niềm nhau
gập mảnh trăng mờ - lỏng thuyền tơ đôi lứa
sóng ngân hà xô đẩy loáng thơ tiên.

Phải chi chỉ là vọng ước mệnh mang
phải chi chỉ là điên trong cơn rồ hoang thức ?

Thế gian - thế gian có điều gì không thực
xanh xao cõi thức - mơ ?

Đất dưỡng khí chờ trăng sao vời vợi
hẹn mai ngày gặp lại
bến - nhân - tình.

(Hà Nội, 21.07.2010)

Ma

Suối ấm em đi
bằng nắng trong lành từ mặt trời khô ráo
đùng để em lịm tắt dần dưới những tầng đất sâu
trong hình hài đọa đầy ma khát.

Ma khát
quạt vất vương bên này bên nọ vật vã cánh đen
ma khát
khô tàn nỗi sợ hãi - hút hết nước biển dâng ngập tim
trả linh hồn vùi cát.

Hãy đến đây và mang em đi
tắm thân trúng nọc độc rắn mỗ
hãy đến đây liệm em trong khúc hát
chấp chới thiên thần
âm thầm bay chơi voi linh hồn an ủi...

Giọt nước mắt lương thiện sẽ khiến em hồi tỉnh
thoi thóp đợi tàn đêm
trút hình dáng ma
tập lại làm người
hỡi ta?

Xác xơ quần đầu đây
ma khát gọi khát vọng hóa kiếp.

(Hà Nội, 12.08.2010)

Hụt

Như chiếc ghế long chân
hụt...
gãy...

rừng anh đào ướt đẫm mưa đêm
phủ trắng đất đen xác hoa vĩnh biệt
khuất xa... khuất xa...

Gió say mèm... lão đảo... điên điên
bước thấp bước cao, quặn buồn tiếng hát
chàng ca sĩ Hàn quốc treo cổ cuối hè
lút lay... lạnh sống lưng...
lay lút... tâm tư...

Thấp thỏm âm thanh đau
lệ
chảy dài tiếng nấc...

piano rũ sạch bụi trần gian ?- hay
chất chúa đình - đẽm nắp quan tài?

Đau đón thế! bạn ơi! đừng! giấc tỉnh
ảo con say đòi sống mê man...
oi bạn ơi...
khói trần ai mù mịt phút cô đơn
khuất xa... khuất xa

mộng ảo...
phút... ra đi...

(Hà Nội, 16.08.2010)



Rát

Rát
ước ao -
mình gục mình an ủi -
rỏ máu hành hồng
dâng tạ lỗi Hè phai.

Góc vườn nghiêng bụi rơi rơi
con hện nào lỗi hện?

khước từ xẻ chia,
Thu hút hẫng chất lung

Khát đau, cồn cào, buốt tê, lặng câm, ngơ ngác...
bãi hoang tàn - ta gục ngã với ta

Dù! chỉ còn là đắm say bóng nắng
trả linh hồn
xao xác... nồng nàn...
hương lạ đất quê cha.

Đừng bỏ! đừng bỏ em
rất niềm yêu
- đâu -
hồi tinh
néo đường về khúc khuỷu nhận Nhau?

Đừng bỏ! đừng bỏ em
cô đơn này vượt trên u uẩn
ôm chặt em đi
buốt giắc lạnh
HỒI SINH.

(Budapest, 29.08.2010)

Vẫn là nhau

Vẫn là nhau mà sao ưu phiền thế
mắt trời nhợt nhòa lẫn khuất gió thổi dài.

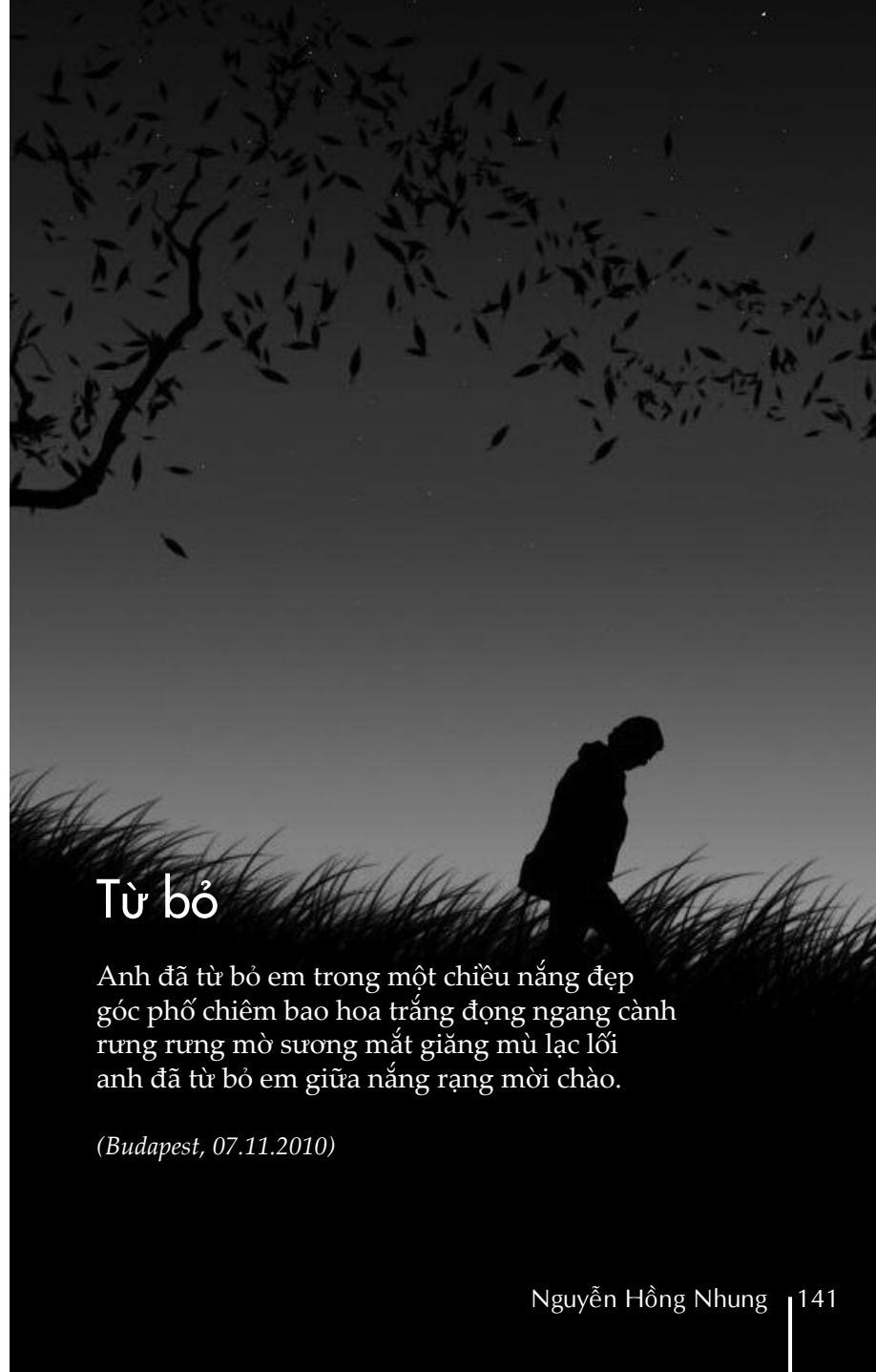
Vẫn là nhau sao xa xôi gấp bội
hần rãnh nhớ toác lạch thương máu về tim đông đặc
ra ngần vào ngo chếch choáng tàn canh?

Oi mình!

biết lấy gì lấp cho đây giấc hụt
vất vương chiêm bao ngày lập lại ngày:

VẪN - LÀ - NHAU

(Budapest, 12.09.2010)



Từ bỏ

Anh đã từ bỏ em trong một chiều nắng đẹp
góc phố chiêm bao hoa trắng động ngang cành
rưng rưng mờ sương mắt giăng mù lạc lối
anh đã từ bỏ em giữa nắng rạng mời chào.

(Budapest, 07.11.2010)



Nguyện

Áo mờ dòng Đanuyp những nhịp cầu Budapest
lồng mây trắng trong ta vào những sáng nhớ thương
tỏa mệnh mang hơi thở yêu lửa đốt
oi bức ve ngân phượng vĩ cháy Hồ Gươm?

Không thể biết đến từ đâu da diết
Chữ nhân gian hoan hỉ trao nhau
không thể biết xứ sở Âu hay Á
số phận chia đôi, sách chia nửa trang khuya

Ta từng dạt dưới chân cầu Erzsébet
hóa kiếp rêu xanh viên đá cuối xứ Magyar
nhặt hết nắng rải lung linh sóng xanh Đanuyp
nguyện suốt đời ca vũ khúc Hungary

Giấc miên man rờn Thặng long lượn gió
lần vết chân Thánh Gióng bụi trần gian
ngập chiêm bao hoa Ngọc Hà phủ gối
mướt mát xanh - Hà nội những con đường

Thoảng vô tình nào kết đôi dòng ngôn ngữ?
chuyển sắc mây vũ trụ nhập hồn
ghép cây rừng ươm nhựa lan mầm sống
oi Người - con chỉ là một bến đỗ mong manh!

(Hà Nội, 25.06.2010)



Ảo tưởng

Anh đánh lừa phút bên em bằng tia mắt nâu hạnh phúc
anh đánh lừa không gian êm đềm bên nhau
bằng hơi ấm nụ cười
anh đánh lừa trái tim lúc truyền em ảo ảnh
vĩnh viễn niềm vui - không tuột mất bao giờ.

Cảm ơn!
Cảm ơn!

Một lần vực hơi thở đòi vào giá băng đau khổ
anh đã tặng em
khả năng ảo vọng lấp ngày dài...

Cảm ơn!

(Budapest, 14.11.2010)

Trói

Anh trói ta bằng vòng dây chữ nghĩa
mây trời đan nhau nắng gió xôn xao
thảm khe núi ủ mầm cây len lõi
trong vắt suối nguồn ve vuốt những nhánh sông...

Nhập đất lành soi hình hài hoa lá
cõi nhân gian lạt buộc khối tình mơ
khắc lằng lằng tựa gỏi chò bình minh rạng rỡ
rối bời vòng dây chữ nghĩa loanh quanh

(Hà Nội, 26.06.2010)



Rủ em đi uống café như thuở nào

Cho Em một lặng thinh ngẫm nghĩ...
nhớ không - gió thuở nào e ấp vị đôi mươi?
lần Thứ nhất trong đời tan vị môi cafe thơm ngọt!
lần Duy nhất trong đời nửa thức nửa mơ!

Cho Em nhớ một khoảng không thương nhớ
hương cafe bay lay lút cõi đi - về?
suốt tuổi thanh xuân mơ gặp mơ môi đắng
ướt mắt cafe rỏ giọt chát biệt ly...

Thật ư????

(Hà Nội, 09.07.2010)

Đến từ đâu, chia xẻ?

Từ giọng hát quẩn linh hồn khắc khoải,
chàng ca sĩ treo cổ cuối hè?
Từ cát bụi thoáng hình hài người mới mất hôm qua?
Từ đốm lửa rít trời đông Boston sương đại?
Từ thì thào khát vọng bạn gái Hà nội ước ao...?

Đến từ đâu, chia xẻ?

Đợi tia nắng rỏ tiếp ngọn cây từng giọt máu?
Đợi cồn cào cấu xé buốt ngực rỗng thương ai?
Đợi xẻ chia viên vông từng phút sống

Đời chỉ là TÂM TRẠNG - thêm một LẦN tâm trạng

CẬP BẾN-LANG THANG-LÀO ĐẢO-LÊN ĐƯỜNG...

Hỡi tim ơi!

(Budapest, 08.10.2010)

Thứ lỗi

Vâng,

Lại một lần nữa lỡ để lộ niềm đau, nỗi buồn,
sự khao khát
vết chém ngang thân xanh
bật máu khô ròn...

Ta ơi, đừng lắng nghe con tim nhức nhối.

Lướt trên đường, nghiêng tai hòa nhịp thở
của lá cây xanh và gió trong lành
tặng anh, tặng em
những lời yêu an ủi
là mượt mà vết thương
xóa tím ngắt dập bầm

Ngược

chân trời hoàng hôn....

(Budapest, 30.12.2010)

MỤC LỤC

Phục sinh tháng Ba	3
Tâm trạng kẻ yêu	4
Thanh thân	6
Mặt nước hồ thu	9
Lời của chữ	11
Mặt trời mùa đông	14
Tình yêu của mặt trời	16
Nức nở	18
Yêu	20
Nỗi nhớ	22
Thu Fontainebleau	23
Nhớ Tigôn	24
Ngày Xuân đầu tiên	27
Đàn bà	28
Thức tỉnh	29
Cô đơn	30
Cất	31
Vô đề	32
Niềm vui	33
Bí ẩn	34
Xưa	36
Buồn	37
Tình anh	38
Có thể nào	40
Tách	41
Thơ vài khắc...	42
Cảm tác	48
Sáng thu	49
Lang thang đêm	50

Em nhớ Anh	52
Giấc hè	54
Lâu lắm rồi...	56
Minh	58
Cảm giác	60
Tìm	61
Hoa tuyết	62
Đợi xuân	64
Bài ca mùa Đông	65
Bài ca một sáng âm đạm	68
Bảy sắc cầu vồng	70
Một đám mây	72
Đêm bạn gái	74
Trôi dạt về những bến bờ xưa	78
Khuôn mặt của hạnh phúc	80
Beethoven sonata	82
Bài ca ngày lập Xuân	84
Paris	86
Đợi	90
Anh	92
Giữ	94
Nghe nhạc	95
Buốt	98
Hồn yêu	99
Phục sinh	102
Trước khi	104
Ngày mưa mùa xuân	105
Khoảng cách	106
Ba bài thơ tháng tư	108
Đêm và ngày	110
Nghẹn ngào	111

Ngày sinh	112
Mùa	114
Xa mờ	116
Thuộc về đâu	117
Vẫn tiếp tục...	118
Vết nhớ	119
Vết nhớ	121
Hãy 1	122
Hãy 2	123
Tự do	124
Người Thương	126
Mát rượi	127
Ký ức	129
Bám	130
Thêm	131
Biết	132
Mưa lạnh lẽ	133
Hoa trắng	134
Xanh xao	135
Ma	136
Hụt	137
Rát	138
Vẫn là nhau	140
Từ bỏ	141
Nguyện	143
Ảo tưởng	144
Trói	145
Rủ em đi uống café như thuở nào	146
Đến từ đâu, chia xẻ?	147
Thứ lỗi	148

**Phẩm
Hoa
Đêm Ngày
Thơ Hương
Nhũ**

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN
62 Bà Triệu, Hà Nội

Chịu trách nhiệm xuất bản: Mai Thời Chính

Biên tập: Hội Đồng Biên Tập

Bìa: Thu Thủy

Sửa bản in: Thong Nhat Group

Trình bày: www.tngroup.com.vn

In 500 cuốn, khổ 12x19cm tại Thongnhat Group.

Giấy đăng ký KHXB số: 108 - 2011/CXB/184 - 98/IN

In và nộp lưu chiểu quý I/2011.